RESEARCH ARTICLE

Chinese Music: A Case Study of Thong Sia Sieng Terng Foundation Ensemble, Hat Yai District, Songkhla Province

Komson Wongwan
M.A. (Musicology), Assistant Professor,
Department of Education Foundation, Faculty of Liberal Arts,
Prince of Songkla University
E-mail : komson.w@psu.ac.th

Abstract

The objective of this research was to study the history, the styles of music and how each type of instruments played of Thong Sia Sieng Terng Foundation Ensemble, Hat Yai District, Songkhla Province. Data was collected by informal in - depth interview and participant observation. The result of the study revealed that Thong Sia Sieng Terng Foundation Ensemble, Hat Yai District, Songkhla Province was old ensemble that was founded at the same time as the foundation itself in 1956 by Mr.Boonhuan Saesow (Yongkiatphaiboon). Most of the musicians had at least 10 years of experience and were skillful in playing almost all types of musical instruments, they could substitute for each other. The styles of music played by this ensemble was not totally original but rather adapted and blended with modern music. This could be identified through the time signature $\frac{4}{4}$ $\frac{2}{4}$ and $\frac{1}{4}$

The instruments used by the Thong Sia Sieng Terng Foundation Ensemble were bamboo flute (Huay Teck), fiddle, zither (Iew Khim) and drum. Each instrument was played with special techniques, for the flute or Huay Teck, the inner skin of the bamboo was finely creased and special cream was used to make the inner skin of the bamboo stay intact to the flute. For the fiddle, the bow was moved using a shoulder to swing it back and forth because the shoulder can transmit a little force to the right elbow. And for the zither or Iew Khim, it was played alternating between high and low octaves that was a traditional way of playing this instrument.

Keywords: chinese music, form, history, performance, Thony Sia Sieng Terny Foundation Ensemble

Songklanakarin Journal of Social Sciences and Humanities 13(1) Jan. - Mar. 2007: 1-18
รับต้นฉบับ 6 กรกฎาคม 2549 ปรับปรุง-แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ 25 กันยายน 2549
รับลงตีพิมพ์ 30 กันยายน 2549

บทความวิจัย

ดนตรีจีน: กรณีศึกษาวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

คมสันต์ วงค์วรรณ์
ศศ.ม (ดนตรีวิทยา) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
E-mail : komson.w@psu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องดนตรีจีน: กรณีศึกษาวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา รูปแบบของเพลงที่ใช้ในการบรรเลง และวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา รวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกอย่างไม่เป็นทางการและการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า วงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้ง เป็นวงดนตรีจีนที่เก่าแก่ที่มีกำเนิดและตั้งมาพร้อมกับมูลนิธิตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 โดยนายบุญฮ้วน แซ่โซว (ยงเกียรติไพบูลย์) เป็นผู้ริเริ่ม นักดนตรีส่วนใหญ่ มีประสบการณ์อย่างน้อย 10 ปี มีทักษะการเล่นเครื่องดนตรีเกือบทุกชนิด และสามารถเล่นแทนกันได้ รูปแบบของเพลงที่ใช้ในการบรรเลงทางวงไม่ได้ยึดหลักความเป็นดั้งเดิมมากเท่าใดนัก แต่มีการปรับเปลี่ยนผสมผสานโดยการนำเอาเพลงสมัยนิยมเข้ามาบรรเลงด้วย โดยปกติสามารถระบุได้ด้วยเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{4}{4}$ $\frac{2}{4}$ และ $\frac{1}{4}$

วิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้ง ประกอบด้วยขลุ่ย (ห่วยเต๊ก) ซอ ขิม (เอี่ยวคิ้ม) และกลอง มีเทคนิคต่างๆ เฉพาะตัว เช่น ขลุ่ย (ห่วยเต๊ก) มีการปรับแต่งเยื่อไผ่ที่ต้องจัดให้เยื่อเกิดรอยจีบย่นที่ละเอียดสม่ำเสมอและใช่ครีมพิเศษทาเพื่อให้เยื่อติดกับตัวขลุ่ย ซอมีการใช้คันชักที่ใช้หัวไหล่เป็นจุดหมุนเพราะสามารถส่งแรงไปยังบริเวณใต้ข้อศอกขวาเล็กน้อย ขิม (เอี่ยวคิ้ม) มีวิธีการตีเป็นทำนอง สลับกับเสียงต่ำคู่แปดซึ่งถือว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับเครื่องดนตรีชนิดนี้สืบทอดกันมา

คำสำคัญ: การบรรเลงเครื่องดนตรี, ดนตรีจีน, ประวัติ, รูปแบบ, วงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้ง

บทนำ

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่าไทยเรามีโอกาสฟังดนตรีจีนและชมการแสดงของประเทศจีนมาเป็นเวลานานตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ด้วยเหตุที่มีชาวจีนได้ย้ายถิ่นฐานเข้ามาตั้งหลักแหล่งตั้งแต่ครั้งนั้น ดังปรากฏในจดหมายเหตุรายวันของบาทหลวงเดอชัวซีซึ่งเป็นผู้ช่วยทูตของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศสซึ่งเข้ามาเจริญพระราชสัมพันธไมตรีกับประเทศไทยเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2228 และในจดหมายเหตุเรื่องพงศาวดารสยามสมัยกรุงศรีอยุธยาของ ลาลูแบร์ ซึ่งเป็นราชทูตจากฝรั่งเศสอีกท่านหนึ่ง ซึ่งเข้ามาถึงกรุงศรีอยุธยาเมื่อ พ.ศ. 2230 ในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์ เช่นกัน (วีเกียรติ มารคแมน, 2539, บทนำ)

ชนชาติไทยกับชนชาติจีนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดสนิทสนมมาตั้งแต่โบราณ ศิลปะ ประเพณีของจีนเมื่อมองเป็นภาพรวมแล้วคนไทยคุ้นเคยกับวิถีชีวิตของชาวจีนโดยเฉพาะท้องถิ่นแต้จิ๋วมากกว่าท้องถิ่นอื่น

วัฒนธรรมจีนที่เข้าสู่เมืองไทยเป็นวัฒนธรรมของจีนใต้เป็นส่วนใหญ่ เป็นวัฒนธรรมจากกวางตุ้ง ไหหลำ แต้จิ๋ว แต่สำหรับจีนแท้ ๆ อย่างปักกิ่งมาไม่ถึง เมื่อได้ไปซัวเถาหรือจีนใต้เหมือนกับได้ไปบ้านอีกบ้านหนึ่งของเรา รู้สึกคุ้นเหมือนในกรุงเทพฯ ซึ่งในประเทศจีนส่วนใหญ่นั้นไม่มี แม้แต่เมืองกวางโจวซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑลกวางตุ้งก็เป็นจีนที่ไม่คุ้นเคย ความคุ้นเคยและความสัมพันธ์ที่มีมายาวนาน ทำให้คนไทยโดยส่วนรวมมองดนตรีจีนแต้จิ๋วเสมือนเป็นตัวแทนของดนตรีประเภทอื่น ๆ ของจีนทั้งประเทศ วินัย พงศ์ศรีเพียร (2532, 4) อ้างคำกล่าวของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

ดนตรีจีนในสายตาของนักดนตรีวิทยาตะวันตกนั้น แวน (Van) กล่าวไว้ว่า การนำดนตรีจีนมาเปรียบเทียบกับดนตรีตะวันตกโดยใช้มุมมองของชาวตะวันตกนั้นเป็นการไม่เหมาะสม ชาวตะวันตกจะเห็นว่ามีลักษณะเสียงแนวเดียวทำให้น่าเบื่อหน่าย รวมทั้งมีเสียงอื่นที่ไม่ใช่เสียงดนตรีรวมอยู่ด้วย ขอให้คิดดูเสียใหม่ว่าดนตรีที่พวกเขาพอใจนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกเขาที่นำไปใช้ในพิธีกรรมต่าง ๆ หรือเทศกาลงานรื่นเริงต่าง ๆ ดังที่มีวงดนตรีเดินพาเหรดไปตามถนนและที่มีการเสนอบริการความบันเทิงของพวกเขา โดยมีผู้ชมตั้งอกตั้งใจและเข้าได้ถึงอารมณ์เศร้า สนุกสนาน ที่นักดนตรีแสดงออกมาทางเครื่องดนตรีของพวกเขาถึงแม้ว่าจะเล่นโดยปราศจากรสนิยมหรืออารมณ์ความรู้สึกอยู่เสมอแต่ก็เป็นที่น่าสังเกตถึงความรู้สึกของจิตใจมนุษย์ (Hood, 1965, 22)

เมื่อพิจารณาดนตรีจีนประกอบคำกล่าวนั้นเสริมให้เห็นความสำคัญของดนตรีจีนที่มีต่อบทบาทต่อสังคมและวัฒนธรรมของชาวจีน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างของชาวจีนที่มาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยตั้งแต่อดีตใช้ดนตรีจีนเป็นสิ่งบอกหรือกระตุ้นสามัญสำนึกของตนเองอยู่เสมอถึงความรักความผูกพันของตนเองกับญาติพี่น้องและบรรพบุรุษที่รักของตนทั้งที่อยู่ในเมืองจีนและเมืองไทยรวมทั้งแสดงออกถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างเพื่อนฝูงมิตรสหายหรือคนที่ทำธุรกิจการค้า (ทรงพล สุขุมวาท, 2545, 1)

อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นอำเภอหนึ่งที่มีชาวจีนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากเนื่องจากเป็นเมืองที่มีการทำธุรกิจการค้าขายและการท่องเที่ยวเป็นหลัก จึงทำให้มีการอพยพย้ายถิ่นฐานของประชากร รวมทั้งการถ่ายโอนวัฒนธรรมทางด้านดนตรีด้วย โดยเฉพาะดนตรีจีนซึ่งมีบทบาทสำคัญที่มีต่อวิถีชีวิตของประชากรและชุมชนชาวไทยเชื้อสายจีนในอำเภอหาดใหญ่

มูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งเป็นมูลนิธิหนึ่งที่มีบทบาทในการช่วยเหลือสังคมส่วนรวมทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัย เป็นสถานที่ในการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ เป็นประจำทุกปี ในส่วนของดนตรีทางมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งมีวงดนตรีเพื่อใช้ประกอบพิธีกรรมและงานรื่นเริงต่าง ๆ จากการสำรวจพบว่าวงดนตรีจีนของมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งเป็นวงที่ยังมีความสมบูรณ์อยู่มาก แต่ปัจจุบันมีผู้สนใจเล่นดนตรีประเภทนี้น้อยมากเนื่องจากกระแสความเจริญทางตะวันตกจึงทำให้เยาวชนคนรุ่นใหม่ ไม่ได้ให้ความสนใจ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาดนตรีจีน โดยศึกษากรณีมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง เพื่อบันทึกหลักฐานทางด้านวัฒนธรรม อีกทั้งเป็นการเผยแพร่และอนุรักษ์ดนตรีจีน สิ่งที่มีคุณค่าและบทบาทคู่สังคมของชาวจีนในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ก่อนที่จะสูญสลายไปกับวัฒนธรรมที่กำลังเปลี่ยนแปลง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษารูปแบบของเพลงที่ใช้ในการบรรเลงของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง
3. เพื่อศึกษาวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะวงมูลนิธิท่ง–เซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นพื้นที่ภาคสนามในการศึกษาประกอบด้วย

1. ดนตรีจีนและเครื่องดนตรีเฉพาะวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

2. ศึกษาเฉพาะรูปแบบของเพลงที่ใช้ในการบรรเลง

3. ศึกษาวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบประวัติความเป็นมาของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

2. ทราบรูปแบบของเพลงที่ใช้ในการบรรเลง

3. ทราบการบรรเลงเครื่องดนตรีของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

4. เป็นเอกสารในรูปแบบของเอกสารงานวิจัยและวิชาการ

5. เป็นตัวอย่างโน้ตเพลงที่บรรเลงการบรรเลงโดยวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

วิธีการวิจัย

การศึกษาดนตรีแต้จิ๋ว: กรณีศึกษาวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง ครั้งนี้ใช้วิธีดำเนินการศึกษาแบบวิจัยเชิงคุณภาพ คือ สัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ ระดับลึก (In – depth interview) และสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant observation) โดยผู้วิจัยเข้าร่วมเล่นห่วยเต๊ก (ขลุ่ยจีนแบบผิวข้างลำ) ข้อมูลหลักที่ได้เป็นข้อมูลจากการศึกษาภาคสนาม (Fieldwork) โดยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1

– ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารทางวิชาการ งานวิจัย บทความต่าง ๆ และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการกำหนดกรอบความคิด

– สร้างแนวทางการสัมภาษณ์ แล้วเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้อง

– ทดสอบแนวทางการสัมภาษณ์ โดยนำไปสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักนักดนตรีวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์บุคคล 2 กลุ่มดังต่อไปนี้

– นักดนตรีวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง จำแนกตามชนิดของเครื่องดนตรี

– เจ้าหน้าที่ประจำมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง

ขั้นตอนที่ 3 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

– ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลโดยผู้มีประสบการณ์ทางด้านดนตรี

– วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่บันทึกเสียงไว้ ถอดข้อความแบบคำต่อคำ และนำข้อมูลจากการบันทึกภาคสนามมาวิเคราะห์โดยอ่านทำความเข้าใจข้อความกำหนดประเด็นหลัก จัดดัชนี ให้รหัส และหมวดหมู่ ตีความหาความเชื่อมโยงของข้อมูล ตรวจสอบความหมายและสร้างข้อสรุป ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะมีการตรวจสอบทุกขั้นตอนเพื่อความแน่ใจว่าข้อสรุปถูกต้อง ข้อมูลจะได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญอีกครั้ง

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การบันทึกโน้ตในการวิจัยครั้งนี้ใช้โน้ตสากลสำหรับการบันทึกโน้ตเพลงทุกเพลง

2. ใช้ภาษาไทยเขียนทับศัพท์แทนคำภาษาจีนที่มีในการวิจัยรวมถึงชื่อเรียกเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ

3. ดนตรีจีนในการวิจัยนี้ หมายถึง ดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่นเฉพาะวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

4. รูปแบบของเพลง หมายถึง โครงสร้างและเพลงที่นำมาใช้ในการบรรเลงภายในวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้

1. ทฤษฎีทางมานุษยดนตรีวิทยา

2. ทฤษฎีดนตรีจีน

3. หลักการทางเครื่องดนตรี

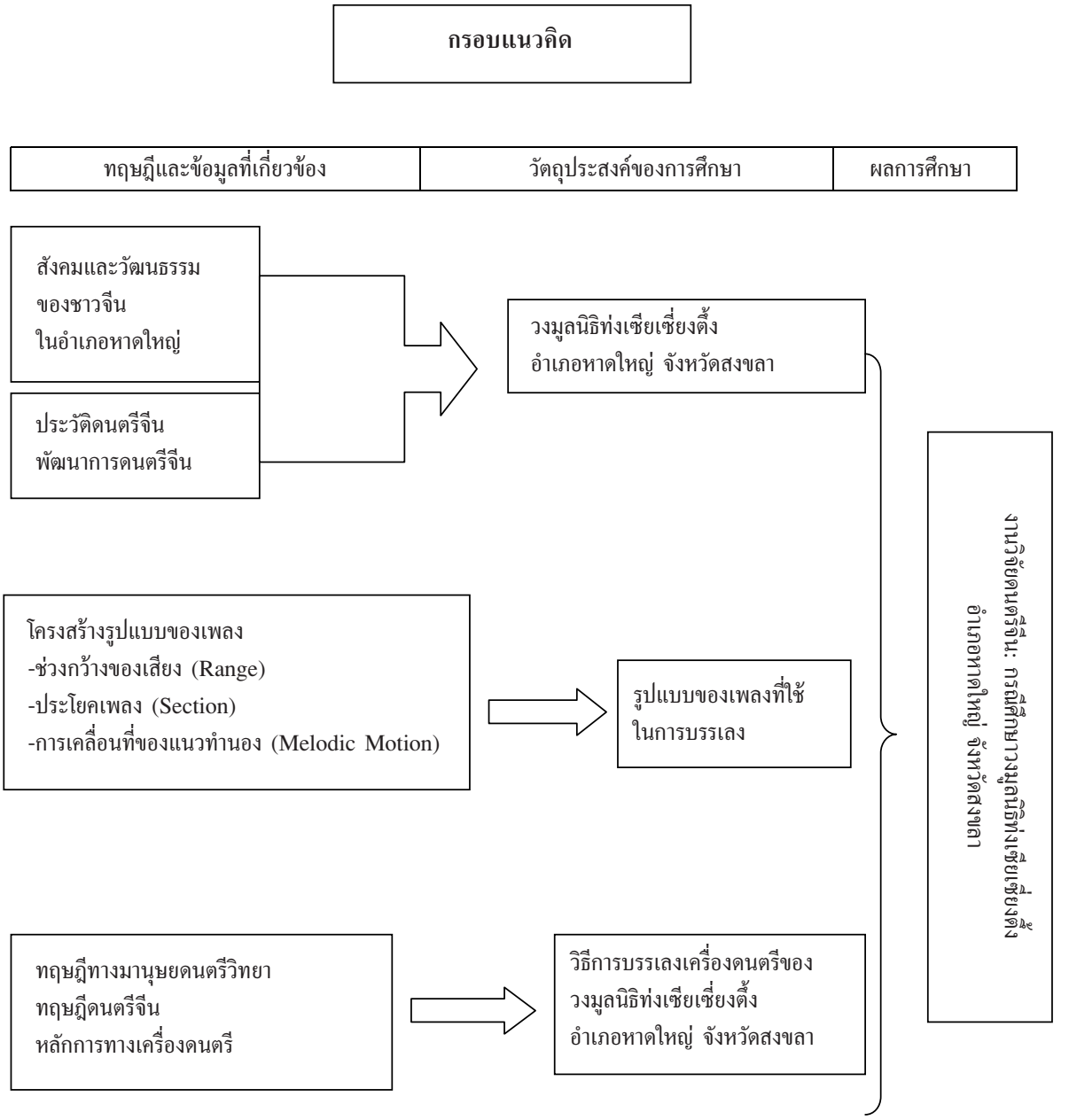

ผลการศึกษา

1. ด้านประวัติความเป็นมาของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สรุปได้ดังนี้

1) การก่อตั้งมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งเริ่มจากมีการรวมกลุ่มของชาวจีนในอำเภอหาดใหญ่ ใน พ.ศ. 2499 เพื่อก่อตั้งศาสนสถานอันเป็นศูนย์รวมของชาวจีนและเพื่อยังประโยชน์ให้แก่สังคม การรวมกลุ่มครานั้นมีวัตถุประสงค์หลักคือ เพื่อก่อตั้งกลุ่มช่วยเหลือสังคมตามเจตนารมณ์ของหลวงปู่ไต้ฮงโจ้วซือ การรวมกลุ่มของชาวจีนเพื่อทำกิจอันเป็นประโยชน์แก่สังคมในขณะนั้นมีนายบุญฮ้วน แซ่โซว (ยงเกียรติไพบูลย์) เป็นหัวหน้ากลุ่มในการจัดตั้ง ขณะนั้นยังไม่มีสถานที่ในการปฏิบัติงานหรือทำกิจต่าง ๆ ต่อมาได้รับบริจาคที่ดินจากนาย

ไคเกีย แซ่เอี้ยว (เอี้ยววงษ์เจริญ) จำนวน 1 ไร่ 3 งาน 65 ตารางวา และทางกลุ่มได้ทำการรวบรวมทุนทรัพย์จากแหล่งต่าง ๆ ทั้งนี้เกิดจากจิตศรัทธาของพี่น้องชาวหาดใหญ่ ทั้งชาวไทยและชาวจีน จึงได้มีการวางแผนสร้างโรงพระเพื่อใช้ในการประกอบศาสนพิธีเป็นการชั่วคราว จึงเกิดโรงพระขึ้นเป็นอาคารแรกของมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง

มูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งเปิดอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2502 ในงานฉลองครั้งนั้นทางมูลนิธิฯ ได้รับเกียรติจากตัวแทนมูลนิธิอื่น ๆ ที่ถือปฏิบัติตามปณิธานของหลวงปู่ไต้ฮงโจ้วซือ ตามประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศจีน เกาหลี ฮ่องกง ต่อมาทางมูลนิธิได้รับการสนับสนุนทางด้านปัจจัยจากผู้มีอุปการคุณต่าง ๆ ทำให้สามารถขยายอาคารที่ 2 คืออาคารสำนักงาน และได้ขยายพื้นที่เพิ่มออก จากนั้นจึงสร้างอาคารต่าง ๆ เพิ่มขึ้นและมีการขยายงานเพิ่มขึ้นตามลำดับ

2) บทบาทที่มูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง ต่อชุมชนชาวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา คือ การได้ช่วยเหลือชาวไทยเชื้อสายจีน ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาต่าง ๆ เทศกาลประจำปี งานมงคลและอวมงคล ฯลฯ

2. ด้านรูปแบบของเพลงที่ใช้ในการบรรเลง สรุปได้ดังนี้

ในการศึกษารูปแบบของเพลงที่ใช้บรรเลงในวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาโครงสร้างของเพลง ซึ่งมีหลักการและแนวทางการปฏิบัติที่สืบเนื่องมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งจนถึงปัจจุบันโดยเลือกศึกษาเฉพาะเพลงที่ใช้บรรเลงเป็นประจำและประกอบพิธีกรรม โดยใช้ทฤษฎีดนตรีจีนและวิธีการวิเคราะห์ดนตรีทางมานุษยดนตรีวิทยา ซึ่งประกอบด้วย

- ช่วงกว้างของเสียง (Range)
- ประโยคเพลง (Section)
- การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

แนวทางการศึกษารูปแบบของเพลงวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง จุดประสงค์เพื่อทำให้ทราบรูปแบบที่เป็นลักษณะเฉพาะของดนตรีจีนของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาและทำให้ทราบกระบวนการพัฒนาดนตรีที่สืบเนื่องมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยแยกเป็น 2 ประเภท คือ เพลงประกอบพิธีกรรมและเพลงทั่วไป ดังต่อไปนี้

1. เพลงประกอบพิธีกรรม

- เพลงเช่งลั๊ก (86)

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

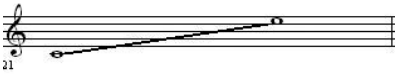

การบรรเลงเพลงเช่งลั๊ก 86 โน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว C และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ E

2) ประโยคเพลง (Section)

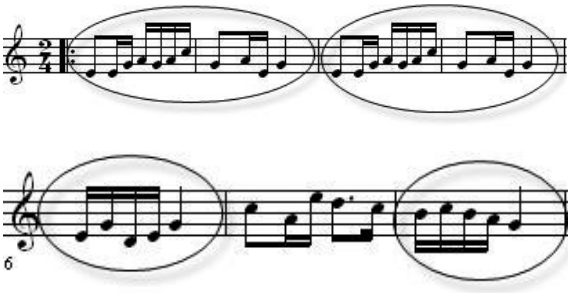

จากข้างต้นเพลงเช่งลั๊ก 86 พบว่าประโยคเพลงจะบรรเลงในลักษณะที่คล้ายกันและมักจบประโยคด้วยโน้ตตัวดำของจังหวะสุดท้าย

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

เข่งลั๊ก (86)

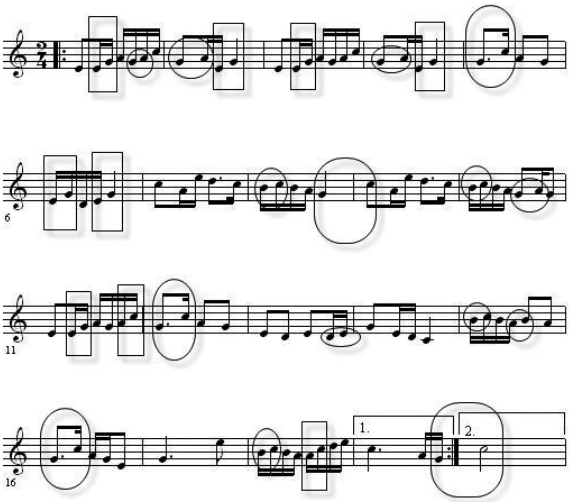

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลงเข่งลั๊ก 86 พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 2, 3, 4 สลับกันตลอดทั้งเพลง

- เพลงไคเกงกี๋

ไคเกงกี๋

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

การบรรเลงเพลงไคเกงกี๋โน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว G และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ A

2) ประโยคเพลง (Section)

จากข้างต้นเพลงไคเกงกี๋พบว่าประโยคเพลงจะบรรเลงในลักษณะที่คล้ายกันกล่าวคือใช้โน้ตตัวเขบ็ตหนึ่งชั้นและตัวดำสลับไปมาตลอดทั้งเพลง

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

ไคเกงกี๋

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลงไคเกงกี๋ พบว่า มีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 1, 2, 3 สลับกันตลอดทั้งเพลง

- เพลงจ่ายเซอ่วง

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

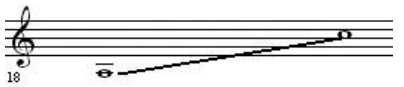

การบรรเลงเพลงจ่ายเซอ่วง โน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว A และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ C

2) ประโยคเพลง (Section)

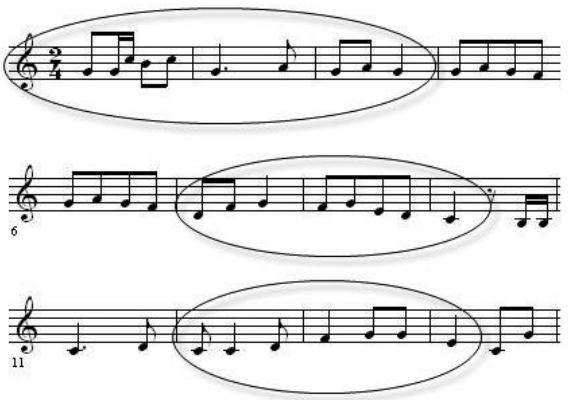

จากข้างต้นเพลงจ่ายเซอ่วงพบว่าประโยคเพลงจะบรรเลงในลักษณะที่คล้ายกันคือการเล่นประโยคเพลงที่ซ้ำไปมาและมักจบประโยคด้วยโน้ตตัวดำของท้ายประโยค

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

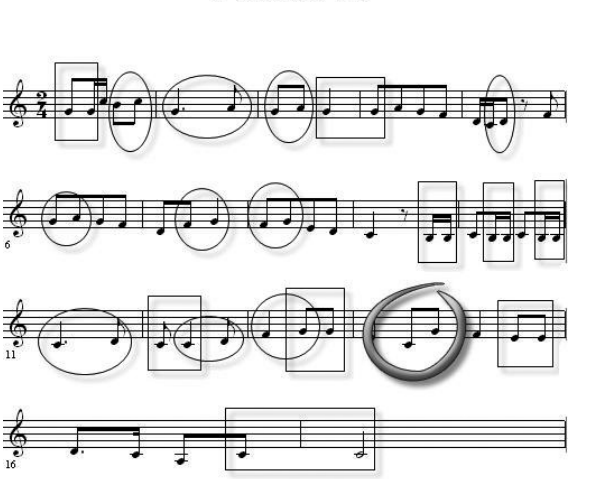

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลงจ่ายเซอ่วง พบว่า มีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้น คู่ 1 (Unison), 2, 5 สลับกันตลอดทั้งเพลง

- เพลงฮ่งหงางไหล่เปียง

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

การบรรเลงเพลงโน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว B และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ D'

2) ประโยคเพลง (Section)

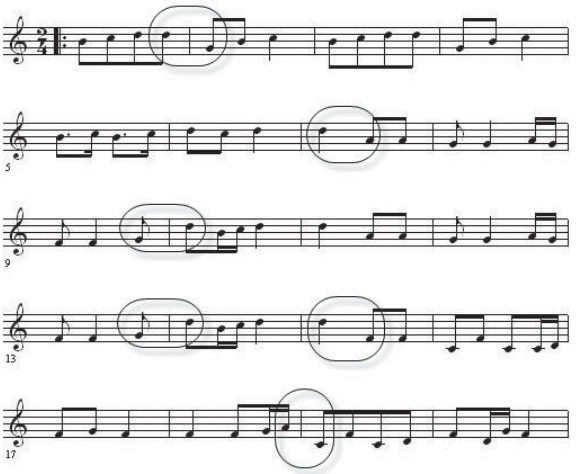

จากข้างต้นเพลงพบว่าประโยคเพลงฮ่งหงางไหล่เปียงจะบรรเลงในลักษณะที่ใช้โน้ตกระโดดเปลี่ยนเสียงเร็วภายในหนึ่งห้องเพลงและการข้ามห้องเพลง

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

เพลงฮ่งหงางไหล่เปียง

ก่อนที่ของแนวทำนองเพลงฮ่งหงางไหล่เปียงพบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 1, 2, 3, 4, 5 และมีการดำเนินทำนองลงเป็นคู่ 6 สลับกันตลอดทั้งเพลง

- เพลงเซกเกีย 2 ชัยฮุกปั้ง

เซกเกีย 2 ชัยฮุกปั้ง

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

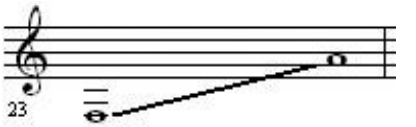

การบรรเลงเพลงเซกเกีย 2 ชัยฮุกปั้ง โน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว F และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด A คือ

2) ประโยคเพลง (Section)

เซกเกีย 2 ชัยฮุกปั้ง

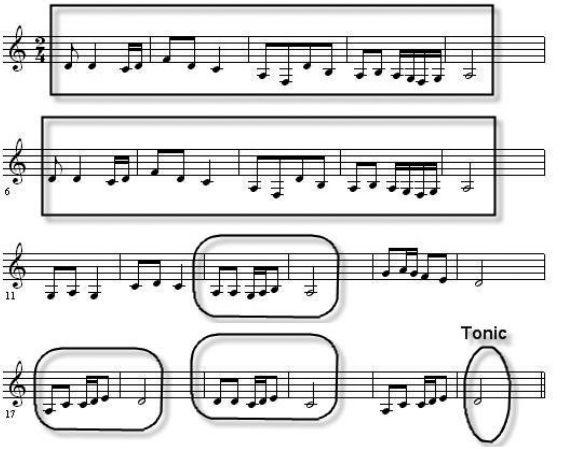

จากข้างต้นเพลงพบว่าประโยคเพลงเซกเกีย 2 ชัยฮุกปั้งจะบรรเลงรูปแบบ AABB ที่มี 4 ประโยค คล้ายกันและจบด้วยโน้ตตัวโทนิค (Tonic) ของบันไดเสียง

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

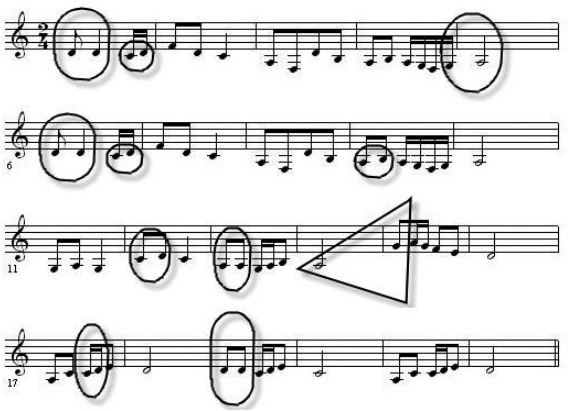

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลงเซกเกีย 2 ชัยฮุกปั้ง พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 1, 2, 6 และคู่ 7 สลับกัน

- เพลงจือหลักเฮียง

เพลงจือหลักเฮียง

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

การบรรเลงเพลงจือหลักเฮียง โน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว A และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ F'

2) ประโยคเพลง (Section)

เพลงจือหลักเฮียง

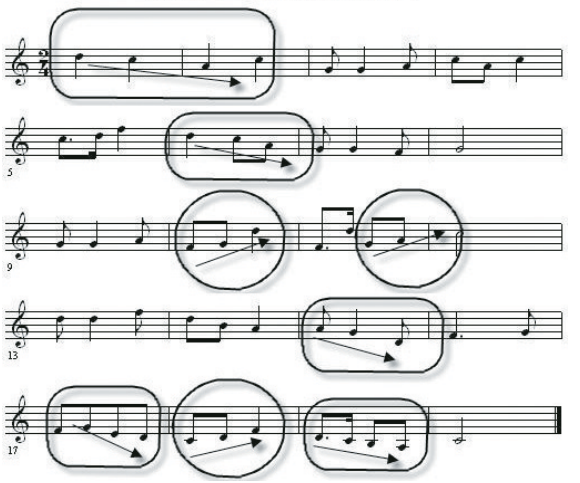

จากข้างต้นเพลงจือหลักเฮียงพบว่าประโยคเพลงมีการเคลื่อนทำนองโดยใช้การไล่เสียงขึ้นและลงแบบไม่กระโดด และไม่พบการข้ามเสียงที่ห่างมากนัก

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

เพลงจือหลักเฮียง

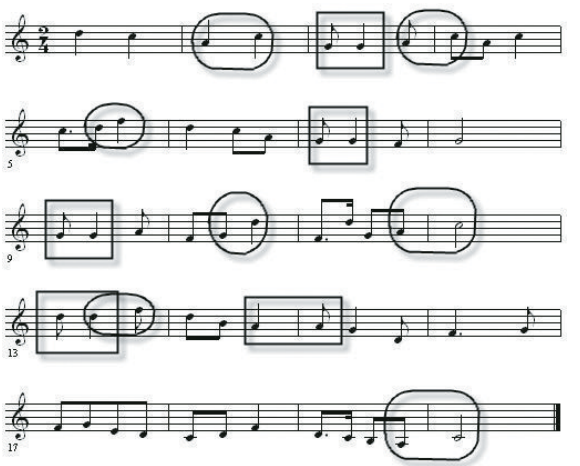

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลงจือหลักเฮียง พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 1, 3 และคู่ 5 สลับกันตลอดทั้งเพลง

2. เพลงทั่วไป

สำหรับเพลงทั่วไปที่วงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตี้งนำมาบรรเลงภายในวง มักเป็นเพลงที่มีคุณค่าและมีความหมาย รวมถึงเป็นการเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และการอนุรักษ์เพลงไทยเข้าไปด้วยซึ่งนับว่าเป็นการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมไทยและจีนเข้าด้วยกันอย่างลงตัว ซึ่งประกอบด้วย

- เพลงสายฝน

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

การบรรเลงเพลงโน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว G และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ B'

2) ประโยคเพลง (Section)

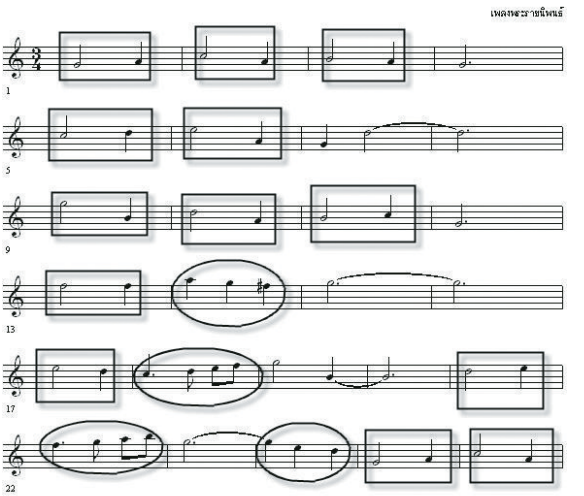

จากข้างต้นเพลงสายฝนเป็นเพลงที่บันทึกโน้ตโดยใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signature) $^3/_4$ ซึ่งหมายความว่าในทุก ๆ ห้องเพลงประกอบด้วยโน้ต 3 จังหวะ ในบันไดเสียง C (โดยปกติเพลงนี้อยู่ในบันไดเสียง Ab แต่เพื่อให้ง่ายต่อการบรรเลงโดยใช้เครื่องดนตรีจีนจึงเปลี่ยนบันไดเสียงเป็นบันไดเสียง C) พบว่าประโยคเพลงจะบรรเลงโดยใช้โน้ตตัวขาว ตัวดำและตัวเขบ็ต 1 ชั้นสลับกันไปมา

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

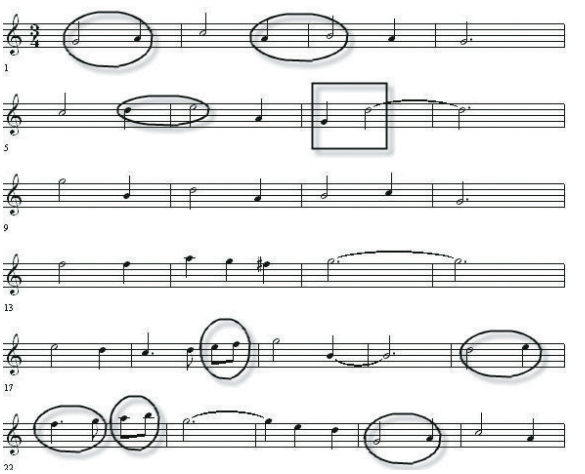

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลง พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 2 และคู่ 5 สลับกันตลอดทั้งเพลง

– เพลงค่าน้ำนม

ค่าน้ำนม

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

การบรรเลงเพลงโน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว G และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ D'

2) ประโยคเพลง (Section)

จากข้างต้นเพลงพบว่าประโยคเพลงค่าน้ำนม ผู้แต่งใช้รูปแบบ AABA ประกอบด้วยตัวโน้ตตัวเขบ็ต 1 ชั้น ตัวดำ ตัวขาว และตัวกลมสลับกันทั้งเพลง

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

ค่าน้ำนม

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลง พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองโดยการไล่เสียงขึ้น-ลงเรียงลำดับแบบไม่ข้ามขั้นมากนักโดยใช้ขั้นคู่ 2, 3 และ 5 สลับกันตลอดทั้งเพลง

- เพลงระบำยอดหญ้า

ระบำยอดหญ้า

1) ชวงกวางของเสยง (Range)

การบรรเลงเพลงระบำยอดหญ้าโน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว C และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ D'

2) ประโยคเพลง (Section)

ระบำยอดหญ้า

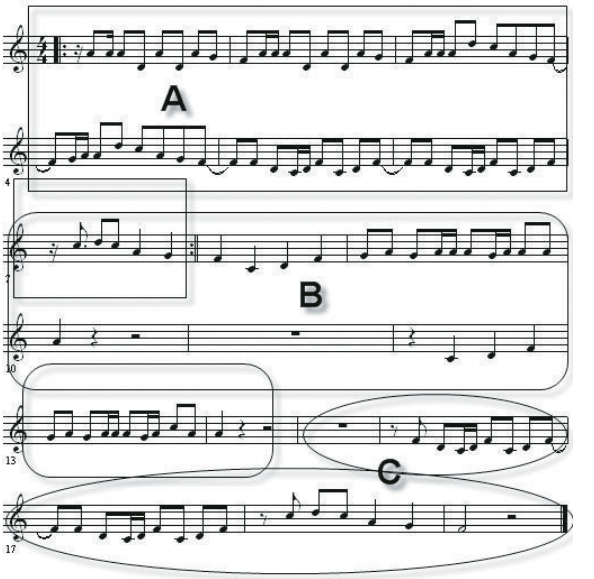

จากข้างต้นเพลงระบำยอดหญ้าพบว่าประโยคเพลงใช้รูปแบบในการประพันธ์เป็นรูปแบบ ABC โดยทั้งสามท่อนมีความแตกต่างกัน

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

ระบำยอดหญ้า

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลงระบำยอดหญ้า พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 1, 3, 5 สลับกันตลอดทั้งเพลง และทำนองเพลงมีการใช้โน้ตที่ไล่ขึ้น-ลง ด้วยระดับเสียงที่ไม่กระโดด (ลูกศรชี้)

- เพลงค้างคาวกินกล้วย

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

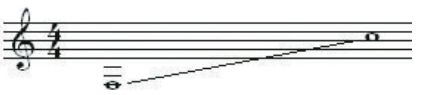

การบรรเลงเพลง โน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว F และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุดคือ C'

2) ประโยคเพลง (Section)

จากข้างต้นเพลงค้างคาวกินกล้วยพบว่า ประโยคเพลงจะบรรเลงในลักษณะที่คล้ายกันทำนองหลัก ๆ 2 ทำนอง สลับกันไปมาโดยใช้โน้ตหลักประกอบด้วย C, D, E, F, G และ A

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

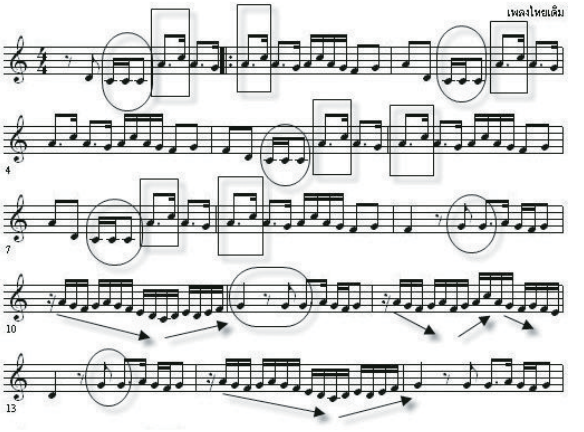

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลง พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ Unison และคู่ 3 สลับกันตลอดทั้งเพลง ช่วงที่เป็นเขบ็ต 2 ชั้น มักไล่เสียงขึ้น – ลง ไม่กระโดดมากนัก

– เพลงบัวขาว

1) ช่วงกว้างของเสียง (Range)

การบรรเลงเพลงโน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดคือตัว A และโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุด คือ F'

2) ประโยคเพลง (Section)

จากข้างต้นเพลงบัวขาวพบว่าประโยคเพลงจะบรรเลงโดยใช้โน้ตที่ลักษณะคล้ายกันและมักจบประโยคด้วยโน้ตตัวกลมของจังหวะสุดท้าย (ลูกศรชี้) ทำนองมีทั้งไล่เสียงขึ้นและลงไม่กระโดด

3) การเคลื่อนที่ของแนวทำนอง (Melodic Motion)

การเคลื่อนที่ของแนวทำนองเพลง พบว่ามีการเคลื่อนที่ของแนวทำนองเป็นขั้นคู่ 2, 3 และคู่ 6 สลับกันตลอดทั้งเพลง

3. ด้านวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

พบว่ามีเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นวิธีการที่สืบทอดกันโดยวิธีครูพักลักจำและสอนกันตัวต่อตัว ไม่ได้ยึดถือหลักหรือทฤษฎีใด ๆ เอาตามความสะดวกและความถนัดของครูผู้สอน สรุปได้ ดังนี้

1) เครื่องดนตรีประเภทซอ ประกอบด้วยซอ 4 ชนิด คือ หยี่ฮี้ หยี่ฮู้ พ้าฮี้ และตั่วผ่า

– ซอหยี่ฮี้เป็นซอที่มีความสำคัญมาก เพราะใช้ดำเนินทำนอง (Melody) เนื่องด้วยน้ำเสียงของซอชนิดนี้ชัดเจนมีความเป็นเอกลักษณ์สำเนียงจีน ประกอบด้วย 2 สายโดยตั้งสายในเป็นเสียงซอล (5) สายนอกเป็นเสียงโด (1)

– ซอหยี่ฮู้เป็นซอที่ทำจากไม้เนื้อแข็ง สายซอมี 2 เส้น เป็นสายโลหะ ทางด้านท้ายซอเป็นไม้ฉลุลวดลายจีนและฝังมุกทำให้เกิดความสวยงาม ซอหยี่ฮู้เป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญในการแสดงเดี่ยว เหมาะที่จะใช้บรรเลงเพลงเศร้าอย่างสุดซึ้งและเพลงที่มีความตื่นเต้นเร้าใจ

– ซอหน่ำฮู้เป็นซอที่ทำจากไม้เนื้อแข็ง ด้ามกระบอกซอเป็นรูปหกเหลี่ยม หน้าซอขึงด้วยหนังงูเหลือม สะพานรองสายทำมาจากไม้เนื้อแข็งทรงสามเหลี่ยม ทางด้านท้ายซอเป็นไม้ฉลุลวดลายจีน เทียบเสียงกับเอียวขิ้มที่เสียง "ซอล" (สายใน) และเสียง "เร" (สายนอก) ใช้บรรเลงเพลงเศร้าอย่างสุดซึ้งและเพลงที่มีความตื่นเต้นเร้าใจ

– ซอพ้าฮี้หรือซอกะลามะพร้าว เป็นชื่อที่ใช้เรียนในภาษาพูด สำหรับภาษาเขียนใช้คำว่า "เอี่ยฮู้" ด้านหน้าซอปิดด้วยไม้หวู่ถง ใช้เปลือกหอยแครงรองสายซอที่ทำจากไหมหนาแล้วนำมาฟั่นเป็นสายทั้งสองเส้น และสายซอทั้งสอง เทียบเสียงกับเอียวขิ้มที่เสียง "โด" (สายใน) และเสียง "ซอล" (สายนอก) ซอพ้าฮี้มีเสียงโปร่งเบา มีเนื้อเสียงที่บ่งบอกถึงสำเนียงจีน โดยทั่วไปสามารถนำมาเล่นหรือบรรเลงเข้ากับวงดนตรีหรือเล่นเดี่ยวก็ได้

– เชลโล มีรูปร่างเหมือนไวโอลินและวิโอลา แต่มีขนาดโตกว่ามาก ขณะเล่นต้องนั่งเก้าอี้ เอาเครื่องไว้ ระหว่างขาทั้งสองข้างหันหน้าเครื่องออก เทคนิคการเล่น เหมือนกับไวโอลินสายทั้งสี่เสียงต่ำกว่าวิโอลา 1 ช่วงคู่ 8 คือ C–G–D–A เสียงของเชลโลนุ่มนวล แสดงอารมณ์เศร้าสร้อย

สำหรับวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้งนำเชลโล ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีตะวันตกเข้ามาผสมในวงดนตรีเนื่องจากปลายปี 2542 เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ขึ้นในอำเภอหาดใหญ่ และน้ำเสียงของเชลโลใช้แทนตั่วผ่าได้

2) เครื่องดนตรีประเภทขลุ่ย

ห่วยเต๊กทำมาจากไม้ไผ่จีน นำมาเจาะรู สำหรับ เป่า 1 รู รูสำหรับกดเปลี่ยนระดับเสียงอีก 6 รู มีรูพิเศษอีก 2 รู ระหว่างรูเป่ากับรูที่ 6 สำหรับติดเยื่อขลุ่ย

ปัจจุบันขลุ่ยห่วยเต๊กได้มีวิวัฒนาการในการผลิตกล่าวคือมีการเพิ่มข้อต่อซึ่งทำด้วยทองเหลืองเพื่อประโยชน์ในการเทียบเสียง (Tune) ให้เข้ากับเครื่องดนตรีอื่น ๆ

นอกจากนี้วงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงติ้งยังให้ความสำคัญกับสิ่งสำคัญอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับห่วยเต๊กอีก เช่น เยื่อขลุ่ย รูปิดเยื่อขลุ่ย การปิดเยื่อขลุ่ย กาวที่ใช้ ลักษณะท่าทางการเป่าขลุ่ย การจับขลุ่ย การวางปาก การหายใจและการใช้ลมเป่า

3) เครื่องดนตรีประเภทขิม

เอี่ยวคิ้มเป็นเครื่องดนตรีมาจากซันทั่ว (Santur) ของชาวเปอร์เซียหรือแบบของชาวอาระเบีย ขิมดั้งเดิมมีอยู่เฉพาะในแถบมณฑลชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของกวางตุ้ง ในช่วงราชวงศ์หมิง ตอนปลาย ราวศตวรรษที่ 16 จากนั้นได้มีการแพร่กระจายเข้าไปในดินแดนตอนในของประเทศจีน

เอี่ยวคิ้มเป็นเครื่องดนตรีที่มีน้ำเสียงสดใสและเต็มไปด้วยหางเสียง (Harmonic) ใช้บรรเลงเดี่ยว บรรเลงประกอบการแสดงอุปราการในท้องถิ่นหรือประกอบการ ขับร้องเพลงพื้นเมืองต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถนำมา บรรเลงเพลงสมัยนิยมได้ด้วยและยังเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน

4) เครื่องดนตรีประเภทตีประกอบจังหวะ

เครื่องดนตรีประเภทตีประกอบจังหวะ (โก่วคา) ประกอบด้วย เครื่องดนตรีที่ใช้ในการตีประกอบจังหวะบอกสัญญาณ ฯลฯ เครื่องดนตรีกลุ่มนี้ประกอบด้วย ตงโก้ว ตั่วโก้ว บั่วะเกี้ย ชิมปอ โซวล้อและเกียงเกี้ย

สรุปวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ประกอบด้วยขลุ่ย (ห่วยเต๊ก) ซอ ขิม (เอี่ยวคิ้ม) และกลอง มีเทคนิคต่าง ๆ เฉพาะตัว เช่น ขลุ่ย (ห่วยเต๊ก) มีการปรับแต่งเยื่อไผ่ที่ต้องจัดให้เยื่อเกิดรอยจีบย่นที่ละเอียดสม่ำเสมอและใช่ครีมพิเศษทาเพื่อให้เยื่อติดกับตัวขลุ่ย ซอมีการใช้คันชักที่ใช้หัวไหล่เป็นจุดหมุนเพราะสามารถส่งแรงไปยังบริเวณใต้ข้อศอกขวาเล็กน้อย ขิม (เอี่ยวคิ้ม) มีวิธีการตีเป็นทำนอง สลับกับเสียงต่ำคู่แปดซึ่งถือว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับเครื่องดนตรีชนิดนี้สืบทอดกันมา และเครื่องตีประกอบจังหวะใช้ในการตีประกอบจังหวะ

การบรรเลงร่วมกันของวงมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง นักดนตรีทุกคนมีลักษณะกลมกลืนราบเรียบพร้อมเพรียงกัน กล่าวคือมีการถ้อยทีถ้อยอาศัย ช่วงใดเครื่องดนตรีชนิดใดควรเด่นก็จะเล่นให้มีความดังมาก เครื่องอื่น ๆ ก็จะเล่นเบาลง นับว่าเป็นการจัดความสมดุลภายในวงได้เป็นอย่างดี มีลักษณะการนำเอาความดังความค่อยมาใช้ (Dynamic) และจากการศึกษาพบว่าชื่อเรียกบางเทคนิคของเครื่องดนตรีจะเรียกไม่เหมือนกันแต่ปฏิบัติเช่นเดียวกัน สำหรับการเล่นโน้ตทางวงให้ความสำคัญกับการจำทำนองเพลงให้ได้ทั้งหมด แต่บางครั้งขณะบรรเลงจะเปิดโน้ตไปด้วยเพื่อเป็นการเตือนความจำเท่านั้น

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลในการวิจัยครั้งนี้จะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ดังนี้

ประวัติและความเป็นมาของวงมูลนิธิท่งเซีย–เซี่ยงตึ้งประเด็นสำคัญคือนักดนตรีที่ร่วมบรรเลงในวงมีอายุมากและขาดความสนใจเอาใจใส่ที่จะสืบทอดจากเยาวชนรุ่นหลังอย่างจริงจัง เพียงแค่มีการฝึกหัดและฝึกซ้อมเฉพาะช่วงเทศกาลหรือช่วงที่มีงานเท่านั้นเช่น งานตรุษจีน เทศกาลกินเจ และงานล้างป่าช้าเป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทรงพล สุขุมวาท ศึกษาเรื่องดนตรีจีนแต้จิ๋ว กรณีศึกษาวงดนตรีคลองเตยเหลี่ยงหลังฮึง

วงดนตรีจีนของมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้ง เป็นวงดนตรีจีนแบบแผนที่ควรได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และให้เยาวชนไทยเชื้อสายจีนหรือเยาวชนที่สนใจสืบทอดต่อไป

รูปแบบของเพลงที่ใช้ในการบรรเลง ประเด็นสำคัญคือนักดนตรีส่วนใหญ่ไม่สามารถอ่านโน้ตที่บันทึกด้วยโน้ตสากลได้ แต่สามารถอ่านโน้ตที่เป็นระบบเซอเว (ตัวเลข) ได้ จึงทำให้ไม่สามารถเล่นเพลงที่หลากหลายได้มากเท่าที่ควรซึ่งต้องอาศัยการจำเป็นหลัก ในทางตรงกันข้ามหากนักดนตรีทุกคนสามารถอ่านโน้ตสากลได้ สามารถนำเพลงที่เขียนด้วยโน้ตสากลมาแจกให้แต่ละเครื่องเล่นได้เลยโดยใช้เวลาในการฝึกซ้อมน้อยลงแต่ได้คุณภาพ

วิธีการบรรเลงเครื่องดนตรี ประเด็นสำคัญคือไม่มีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรทำให้ผู้ที่สนใจศึกษาไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองต้องอาศัยการสอนตัวต่อตัวเท่านั้น ซึ่งทำให้การถ่ายทอดช้าและมีขีดจำกัดโดยต้องขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเท่านั้น

จากการศึกษาพบว่าความสัมพันธ์กับชุมชนจะเห็นว่าทุกครั้งที่มีงานเทศกาลสำคัญ ๆ ที่มูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งเป็นเจ้าภาพจัดขึ้น เช่นเทศกาลตรุษจีน เทศกาลกินเจ ฯลฯ ประชาชนในอำเภอหาดใหญ่ซึ่งเป็นชุมชนที่ชาวจีนอาศัยอยู่หนาแน่นให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเชื้อชาติจีนในประเทศมาเลเซียให้เข้ามาท่องเที่ยวในหาดใหญ่ สร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจและทุกครั้งก็จะมีวงดนตรีของมูลนิธิท่งเซียเซี่ยงตึ้งบรรเลงร่วมด้วยทำให้ประชาชนทั่วไปได้รับฟังดนตรีที่หลากหลายอีกรูปแบบหนึ่ง บางครั้งมีการเชิญนักดนตรีประเภทเดียวกันจากจังหวัดอื่นมาร่วมบรรเลงด้วย ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อกันและกันมีการถ่ายทอดความรู้และเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งกันและกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อให้มีการศึกษาวิจัยต่อไป ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการศึกษาดนตรีจีนอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา คือ

1. ศึกษาดนตรี ในด้านทำนอง โครงสร้าง ตามแนวดนตรีวิทยา

2. ศึกษาบทบาทหน้าที่ของดนตรีในสังคมวัฒนธรรมของชุมชน

3. ศึกษาความเชื่อมโยงทางดนตรีที่ปรากฏในสังคมวัฒนธรรมทั้งในชุมชนชาวไทยเชื้อสายจีนหาดใหญ่และชุมชนอื่น ๆ เช่น ชุมชนชาวไทยพุทธ ชุมชนชาวไทยมุสลิม ชุมชนชาวไทยคริสต์ ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่

เอกสารอ้างอิง

ทรงพล สุขุมวาท. (2545). **ดนตรีแต้จิ๋ว: กรณีศึกษาวงดนตรีคลองเตยเหลี่ยงหลักฮึง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาดนตรีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

วีเกียรติ มารคแมน. (2539). **จิ้วแต้จิ๋วกับภาพสะท้อนทางวัฒนธรรมดนตรี:กรณีศึกษาคณะเหล่าบ่วงนี้ซุงปัง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวัฒนธรรมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

วินัย พงศ์ศรีเพียร. (2532). **ศิลปวัฒนธรรมไทย - จีน.** กรุงเทพฯ: ศิริชัยการพิมพ์.

Hood, M. (1965). **Musicology.** (2nd ed.) U.S.A.: Princeton University.